

Yazının Önemi

Uyandıgımda sabahıtı. Yatakta sağdan sola, soldan sağa dönüp durdum. Sonra gözüm saate ilişti. Saatin 08.32 olduğunu gördüm ve yataktan fırladım. Hemen banyoya gidip yüzümü yıkadım. Dolabımdan elime gelen ilk kıyafetleri giydim, çantamı hazırladım. Merdivenlerden hızla indim ve annemin bana hazırladığı tostumu alarak anneme “Görüşürüz.” dedim. Okulun servisi tam kalkacaktı ki, şoför beni görüp beni araca aldı. Arkadaşlarımlın bazıları kitap okuyor bazıları ise telefonlarında uyun oynuyor veya uyuyordu.

Okula vardığımızda hemen sınıfa koştum, bu hafta sorumlu öğrenci ben olduğumdan yoklamayı aldım. İlk ders Fen Bilgisi idi. Sıkıcı bir sürü formülü yazdık, öğrendik, çalıştık. Sonrasında tarih, Türkçe derslerini gördük. Çok sevdiğim matematik bile sıkıcı gelmişti bugün bir sürü yazı ve okumadan sonra.

Son ders bilgisayar idi. Bilgisayar odasına gittik ve öğretmen bize Napolyon ile ilgili araştırma ödevi verdi. Ben sınıfta bitiremediğim için ödevi evde tamamlamam gerekti. Okuldan çıktığımda çok yorulmuştum. Bitik bir şekilde otobüse bindim. Eve varınca kapıyı açıp hiç vakit kaybetmeden bilgisayarın başına oturdum. Ödevim 1 saat içerisinde bitti. Şimdi sıra diğer ödevlerdeydi. Onları da yaptıktan sonra dinlenmek için televizyonu açtım. Bir buçuk iki saat sonra babam geldi. Ellerini yıkayıp üzerini değiştirdikten sonra ailece yemeğe oturduk. Yemekten sonra odama gidip sıkıcı bir kitap okudum. Bu kitabı okumak bile ödevdi. Sanki hayat oku-yaz arasında gidip geliyordu. Yazdım, okudum ve en sonunda uykuya daldım.

Yeni günün ışığı pencereden gözüme vurunca uyandım. Yatağın içinde gerile gerile kolumu kaldırıp saate baktığımda bir de ne göreyim saatimde hiçbir şey yazmıyordu. Neler oluyor diye gözlerimi ovuştururken aniden annem odamın kapısını açtı. Hızlıca içeriye girerek kitaplığımdan bir kitap aldı ve “Oğlum, hiçbir yerde yazı kalmamış, harfler, yazılar kaybolmuş.” dedi şaşkınlık içerisinde. Hemen yanımda duran okul çantama eğildim ve fermuarını açıp Napolyon ödevimi çıkardım. Bir saat boyunca emek verdiğim ödevimde de yazılar kaybolmuştu.

Okul servisinin korna sesiyle annem ve ben irkildik. Hemen aşağı inip servise koştum. Servisin üzerinde yazan “okul servisi “ yazısının ve plakasının silindiğini gördüm. Servise bindim. Biran önce okula gitmek istiyordum. Bizi nelerin beklediğini çok merak ediyordum. Okula varınca sınıfıma koştum. Bizi bir öğretmen karşıladı ve “Bugün okul yok.” dedi. Hepimiz öğretmenlerimize tamam diyip evlerimize dağıldık. Yol boyunca herkes bu konuyu konuştu. Yazılar neden silinmişti? Birden bu durumun öğrenilmesi için en uygun yer olarak kütüphane aklıma geldi. Servisten inip kütüphaneye gittim. Kütüphaneden içeri girdiğimde görevli bana neden geldiğimi, artık burada önemli bir şey olmadığını söyledi. Ben de yazıların nereye kaybolduğunu bilmek istediğimi bu nedenle doğru yerin kütüphane olduğunu düşündüğümü söyledim. Kütüphane görevlisi üzgün bir şekilde yazıları korumakla yükümlü insanların görevlerini yapmadıklarını, kimsenin artık yazılara, kitaplara önem vermediğini bunun için de yazıların kaybolduğunu söyledi. Ben de onlara : “Peki, bu insanlar nerede bu işi yapıyorlar?” dedim. Bunun üzerine kütüphanedeki görevli “ Yazıları korumakla yükümlü insanların buldukları yere girmek imkansız, orayı çok iyi koruyorlar, bizim oraya girmemiz hayal, genç adam . “ dedi. Bu işten vazgeçemedim. Israrla kendilerine

bu korumayı yapanların yanına nasıl gidebileceğimi, nasıl onlara ulaşabileceğimi sordum. Israrlarıma dayanamayan iyi yürekli kütüphane görevlisi bana sarı renkli daha önce üzerinde yazılar olduğunu ancak manyetik olması nedeni ile hala çalıştığını düşündükleri bir kart gösterdi. Hayretle “Bu kart mı beni onlara ulaştıracak kapıları açacak ?”Dedim. Kütüphane görevlisi : “ Evet genç adam, bu kart seni onlara götürecektir.” Dedi. Sonra kulağıma eğilerek sessizce adresi verdi. Kartı cebime soktum. Koşarak kütüphaneden çıkarken kütüphane görevlisi: “Dikkatli ol genç adam.” Dedi. Gülümsedim. Hemen hızla eve doğru gittim. Babamın gelmesini bekledim. Gelir gelmez bu durumu ona da anlattım. Babam da “Neden büyüklerin araştırması gerekli işlere gidip sorguluyorsun” Dedi ve biraz kızdı. Babam biraz düşündükten sonra merakına yenik düşerek “Haydi gidip beraber bakalım neymiş bu olay, koruyanlar kimmiş, bu kart gerçekten bizi onlara ulaştıracak mı?” dedi. Baba oğul arabamıza binip yola koyulduk. Ancak ne hız göstergesinde ne de benzin göstergesinde bir şey yazmıyordu. Yolumuz baya uzun sürdü. Oraya vardığımızda binayı koruyan askerler girmemizin yasak olduğunu söylediler. Babam da elindeki kartı gösterdi. Bizi kartı görünce sorgusuz sualsiz içeri aldılar, içimden kart gerçekten işe yarıyormuş dedim.

Bizi yukarı çıkarıp yazıları koruyanların yanına götürdüler. İçeriye ne yazık ki sadece babamı aldılar. İçeride neler olduğundan hiçbir fikrim yoktu. Babam dışarı çıktığında rengi girdiği bembeyazdı. Ne olduğunu aşağıda anlatacağımı söyledi. Hemen inip arabamıza bindik. Arabada yakasını sağa sola çektişirdikten sonra anlatmaya başladı.” İnsanlar yazılara önem vermiyor, okumuyor. Artık kimse el yazısı mektup kullanmıyor. Her şeyi telefonda mesajla, arayarak, simgeler kullanarak, özçekim yaparak hallediyorlar. Şu an eski çağlardaki gibi her şey yazılı olarak tutulsa, insanlar bunları okusa yazılar bizi terk etmezdi.” Dedi. Biraz soluk aldıktan sonra direksiyona hafif hafif vurarak :”Yazılar çok önemli, yazılar olmadan işleri halletmek mümkün değil. Çocukların eğitimi için binlerce yıldır edinilmiş bilgiler yok olmuş, ders kitapları silinmiş. Bu olayda insanlara bir ders olması amacı ile yapılmış.” Dedi. Ayrıca görevliler yazıların korunması konusunda sıkıntı olmadığını, güçlerinde bir eksiklik olmadığını da söylemişler babama. Babam daha fazla detay anlatmadı. Sonra arabayı çalıştırdı ve yol boyunca hiç konuşmadan evimize vardık. Babam anahtarını çıkarıp kapıyı açar açmaz ben hemen odama koşup yatağıma girdim. Yazıyı Sümerliler boşuna icat etmemişlerdi. Ya yazının yok olmasıyla dilimizi de kaybedersek diye düşünmekten kendimi alamadım. Korku ve kaygı içinde uykuya daldım.

Sabahın ilk ışıkları ile ter içinde uyandım. Saate baktım alışkanlıkla. O da ne saat 08.30’u gösteriyordu, bir an şaşırdım. Hemen çantama koştum, o da ne Napolyon ödevim çantama koyduğum gibi duruyordu. Hemen anneme koştum. “Anneee... Yazılar geri gelmiş.” dedim, o da güldü. “Ne yazısı ne geri gelmesi.” dedi. Sonra ona anlattım olanları. O da gülerken çok detaylı harika bir rüya gördüğümü, bunun nedeninin gece uyurken kitaplardan nefret ediyorum diye söylenmemle bir alakası olup olamayacağını sordu. Anlamıştım, tümü bir rüya idi yazılar, harfler hiçbir yere gitmemişti. Rüyamda önemli bir ders almıştım. Bir daha yazılarla dalga geçmeyecek, onlara laf etmeyeceğime, tüm kitapları severek okuyacağıma dair kendime söz verdim.